

Marljivi veverici

V naravi je vse lepo urejeno. Vsako bitje, naj bo rastlina ali žival – od male mravlje pa do slona velikana, od gobe pa do dreves – ima svojo nalogo. Vse živi v ravnovesju in je povezano.

Nekoč, ko je mati narava še ustvarjala živa bitja, sta v prvem gozdu živeli dve majhni veverici. Živali tedaj še niso poznale vseh rastlin, zato sta veverici poskušali razne sadeže, da bi ugotovili, kaj jima ugaja.

Živali je bilo takrat malo, in mati narava jih je enkrat na teden vse poklicala k sebi, da jim predstavi nove živali in rastline, ter razloži, kaj je za koga nevarno in kakšne načrte ima za naslednje dni.

Na enem takih sestankov je mati narava živalim oznanila, da bo ustvarila letne čase: pomlad, ko bodo rastline vzklile, poletje, ko bodo zreli sadeži, jesen, ko bo plodov v izobilju, in zimo, ko si bodo rastline lahko odpočile. Živali so bile nejevoljne, saj so dotlej poznale samo izobilje. Jedle so lahko, kolikor so želele, tako da so se nekatere že prav močno zredile. Med njimi je bil tudi mlad jelen. Ta se je oglasil: »To mi ni všeč; pozimi bomo od lakote umrli. Letni časi nam niso potrebni!« Tudi mnogo drugih živali se ni strinjalo.

Mati narava jih je pomirila: »Dovolj zalog masti ste si nabrale. Nekatere živali bodo lahko zimo prespale, druge pa si bodo morale nabrati dovolj zalog sedaj, ko je še vsega v izobilju. Dam vam še štiri tedne časa, da poskrbite za zrno.«

Mali veverici sta si vzeli besede k srcu. Ves dan sta nabirali lešnike, orehe in razna semena, tako da je majhna duplina v smreki, kjer sta stanovali, postala kmalu premajhna. Zbali sta se, da bo hrane pozimi zmanjkalo, zato sta začeli razmišljati, kaj storiti. Ena je predlagala veliko jamo pod smreko, a se je druga bala, da bi njuno shrambo kdo našel in oropal.

Premišljevali sta in se končno dogovorili: pod vsakim drevesom, kjer najdeta semena, bosta skopali več majhnih shramb, v katerih bosta shranili samo semena tiste rastline. Tako jima ne bo mogel nihče ukrasti vseh zalog. Če si bosta zaželeli orehov, jih bosta šli iskat pod oreh, če bi bolje teknili lešniki, pod lesko, in tako naprej.

Mladi jelenček, ki se je zaradi matere narave tako zelo razburil, ju je že nekaj časa opazoval, kako vsak dan nabirata hrano.

»Kako sta neumni,« ju je nekega dne ogovoril.

»Zakaj pa, šček šček?« sta malo užaljeni hoteli vedeti veverici.

»Kdor gara kakor vidve, ne more biti pri pravi pameti. Raje se najejta sedaj, kolikor moreta, in uživajta, dokler je še možno, kajti pozimi ne bosta mogli,« se je jelenček pobahal ter se jima postavil za zgled.

Toda veverici sta nabirali dalje in po vsem gozdu vsak dan zakopavali semena. Po štirih tednih je res prišla prva zima. Zemljo sta pokrila sneg in led.

Vse rastline so spale zimsko spanje: veverički sta sedeli v duplini smreke in imeli dovolj zaloge, jelenček pa je zmrzoval in gladoval. Vsak dan je bolj hujšal, saj je s svojimi sorodniki grizel le lubje.

Vse bi še bilo v redu, toda zima se ni in ni hotela posloviti. Tudi vevericama so zaloge plahnele, v snegu pa nista več našli vseh skrivališč in bi verjetno umrli, če po letu dni ne bi vendarle popustila zima. Mati narava je poklicala vse živali in jim žalostno razložila: »Zimo sem končno le pregnala; zaprla sem jo v ledenike na tečajih. Toda ob lakoti so jeleni in srne požrli vse lubje, tako da ni preživel niti eno drevo. Semena, ki so jeseni popadala na tla, pa so zmrznila. Gozd ne bo več rasel.«

Živali so zelo potrte gledale opustošeni svet, kjer so gnila stebila dreves. Tudi veverici nista imeli več svojega doma, saj se je smreka posušila.

Toda ko so sončni žarki ogreli zemljo, so na vsesplošno začudenje povsod začela poganjati mlada drevesa najrazličnejših vrst. Mati narava najprej ni vedela, kako je to mogoče. Mladi jelen pa se je spomnil pridnosti veveričk. Materi naravi je povedal, kako sta pred zimo zakopali semena globoko v zemljo.

»Seveda, pod zemljo semena niso zmrznila!« je navdušeno vzkliknila narava. Pred vsemi živalmi se je veveričkama zahvalila za njuno marljivost, jelen pa se je opravičil, ker se jima je smejal. Zdaj je videl, da sta živalim rešili gozd prav mali veverici s svojo marljivostjo.

Naloge:

Odgovori na vprašanja:

- Zakaj so živali nasprotovale uvedbi letnih časov?
- Koliko časa dobijo živali za pripravo na zimo?
- Kam skrivata veverici zalogo, ko je njuna duplina polna?
- Zakaj dolgo zimo ni preživel niti eno drevo?

Mati narava je živalim oznanila, da bo ustvarila letne čase. V besedilu podčrtaj njene opise letnih časov. Nato zapiši svoje definicije pomladi, poletja, jeseni in zime. Kateri je tvoj najljubši letni čas in zakaj? Svoj odgovor predstavi razredu.

Kaj je glavno sporočilo zgodbe? S sošolko oz. sošolcem razpravljajta, kaj nas želi naučiti ta zgodba.

S pomočjo interneta poišči in zberi različne načine, kako se živali pripravljajo na zimo. Oblikuj plakat in ga predstavi razredu.

Napiši pismo materi naravi: zahvali se ji, pritoži se ali daj predloge za naslednje letne čase.